

Поръчаният от Москва процес завършва. Отново истината за Катин и Виница е „казана на света“, но от другата страна.

В речта на Д. Вапцаров се съдържа основният мотив за изключително бързото и умело осъществяване на този съдебен процес, извършено не без намесата на КГБ. Кое ни дава основание да смятаме, че той е в услуга повече на чужди, отколкото израз на наши интереси, на „българската народна воля“ за разобличаване на тези „фашистки елементи“ (за чиято защита миряните събират над 320 подписа) сред патриотичното ни духовенство, приветствало българите в новите земи. Това е фактът, че делото „Катин-Виница“, независимо от малкия брой на обвиняемите – и то лекари и духовници, се гледа бързо непосредствено след процесите срещу висшите български политици и държавници, военни и дипломатически лица. След него остават по хронология дори делата на служителите на вътрешното министерство – главните блюстители на фашисткия ред в страната. Следователно характерът му не е толкова български, макар и със следа в него, а е насочен в услуга на чужди интереси. Това, което се премълчава в залата на съда, е, че д-р М. Марков, свързан с делото Катин, изплъзнал се по чудо от лапите на Гестапо, попада от есента на 1944 г. в клещите на КГБ. Той със своето мълчание и неутралитет от 1943 г. е много необходим на споменатата вече Специална комисия на СССР, която изготвя обвинителния акт по злодеянията от Катин и Виница. С представянето му пред Международния военен трибунал след края на войната правителството и Сталин цялът напълно и завинаги да се „узакони“ съветската версия за двете злокобни могили на смъртта по познатата презумпция „победителите не ги съдят“. Именно поради това делото „Катин – Виница“ се гледа непосредствено след делата на „големите“ и за резултатите от неговата работа и присъдите по тях излиза с голяма статия в „Правда“ в Москва. Само така може да се обясни и фактът, че в обвинителния акт, представен от съветската страна в Нюрнберг в раздела за военните престъпления, са включени мате-